

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 213/21
28.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Меланије Сантовац и Сање Пејовић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из .., чији је пуномоћник Зоран Јовичић, адвокат из Смедеревске Паланке, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранислав Живковић, адвокат из Смедеревске Паланке, ради заштите од насиља у породици, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 268/19 од 8.2.2021. године, у седници одржаној 28.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 268/19 од 8.2.2021. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П2 268/19 од 08.02.2021. године, ставом првим изреке, одређује се мера заштите од насиља у породици тако што се забрањује туженом да се приближава тужиоцу на растојању од 2 до 10 метара, као и приступ на овом растојању око места становања тужиоца у

Ставом другим изреке, одбијена је предложена мера којом је тужилац тражио да се наложи ББ из ...исељење из породичног стана у ... у року од 24 часа по пријему ове пресуде.

Ставом трећим изреке, констатовано је да одређена заштитна мера траје годину дана са могућношћу продужења, све док не престану разлози због којих је мера одређена.

Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Тужени је против наведене првостепене пресуде у ставу првом изреке благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11, са изменама и допунама) у вези члана 202. Породичног закона, Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се неосновано указује у жалби јер побијана пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама и не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржини исправа и самих тих исправа, односно изведених доказа.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, рођен ... године, удовац од године, пољопривредни је пензионер са најнижим износом пензије, има хроничне здравствене проблеме и отежано се креће. Тужилац је у време подношења тужбе у овој парници, живео у мањој кући која се налази у дворишту у коме се налази и спратна кућа, новије градње, у којој живе његови синови ВВ и ББ, овде тужени, тако што свако борави на свом спрату.

Тужилац се на евиденцији Центра за социјални рад налази од јуна 2016. године, када је пријавио насиље и породичне проблеме са сином ББ, против кога је поднео и кривичну пријаву, а тужбу у овој парници поднео је 1.5.2017. године због тога што га је тужени неколико дана раније гурнуо, услед чега је тужилац једва устао, а тужени је наведеном приликом поломио и више штапова које тужилац користи за ходање, као и држалицу за будак и више кашика за обување, које су тужиоцу неопходне јер има уграђену протезу у десном колелу и левом куку.

У време доношења побијане пресуде, парничне странке живе у наведеној спратној кући, с тим што тужилац живи сам у сутурену, а на спрату куће живи тужени и његов брат, тако да имају посебан ходник и посебан пролаз. Породични односи између парничних странака су и даље поремећени, па је у вези њиховог конфликта поново излазила полиција. Утврђено је да када тужени одлази на спрат не пролази кроз део куће у којем живи тужилац јер постоји посебан ходник и степениште и то предсобље је удаљено од тужиоачеве собе пар метара и дели их и зид, а када тужени излази из куће мора да прође на главна врата која у кући користи и тужилац.

Тужени је правноснажном пресудом истог суда К 992/12 од 4.5.2015. године оглашен кривим због кривичног дела насиље у породици, због тога што је године око 18,00 часова у ..., у дворишту породичне куће, у стању урачунљивости, угрозио спокојство и телесни интегритет члана своје породице, оца АА, на тај начин што му је пришао и приликом изласка оштећеног из просторије без икаквог разлога одгурнуо, па је оштећени пао на земљу са дрвеним сандуком за алат, због чега је ударио раме и главу,

па када је покушао да устане, окривљени га је поново одгурнуо са обе руке, после чега је оштећени пао на кук, а када је поново хтео да устане, окривљени је исто учинио још два пута и оборио оштећеног на земљу, пришао му, ухватио за главу и почео да му главу удара о земљу, полио га са две кофе воде и неколико пута шутнуо и претио речима ”убићу те”.

Увидом у предмет ОЈТ у Смедеревској Паланци Кт 531/16 утврђено је да је поднета кривична пријава против овде туженог због истог кривичног дела, због тога што је у претходном временском периоду вршио психичко и физичко насиље над својим оцем, а последњи пут 27.5.2016. године и овај предмет је окончан тако што је примењено начело опортунитета у кривичном поступку и решењем од 30.8.2017. године предметна кривична пријава је одбачена.

Након поднете тужбе у овој парници, у предмету Нп 183/17 истог суда усвојен је предлог ОЈТ из Велике Плана да се продужи изречена хитна мера, те да се наложи овде тужиоцу да не контактира и не прилази жртви, овде туженом, за период од 30 дана под претњом прекршајног гоњења и тај поступак је резултат веома поремећених односа између оца и сина, а насилно понашање тужиоца је наступило после дугогодишњег насиља овде туженог према овде тужиоцу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде, а из разлога што парничне странке живе сада у истој кући, те је одређена забрана на малој удаљености, с обзиром да пролазе кроз исти улаз у кућу, али имају посебна домаћинства, односно тужилац живи у сутурену, а тужени на спрату куће. Првостепени суд налази да се контакт тужиоца и туженог, при чињеници да насиље траје, и то обострано, може спречити забраном приласка туженог на одговарајућој раздаљини, која ће омогућити туженом да приђе кући коју користи за становање, а да не узнемирава тужиоца. Због тога је суд одредио забрану приступа тужиоцу на раздаљини од свега пар метара јер би то, у конкретном случају, била безбедна раздаљина, те суд сматра да би тако тужени био онемогућен да на било који начин врши насиље било које врсте према тужиоцу.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је одлучио као у ставу првом изреке, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и Апелациони суд.

Наиме, одредбом члана 197. став 1. Породичног закона насиље у породици дефинисано је као понашање којим један члан породице угрожава интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Ставом 2. тачка 1.-6. овог члана дефинисано је шта се нарочито сматра насиљем у породици и то у тачки 1.-5. наведени су именовани видови насиља, док су тачком 6. истог дефинисани неименовани видови насиља – свако друго дрско, безобзирно, злонамерно понашање, којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, а ставом 3. истог члана прописано је која лица се сматрају члановима породице, док су чланом 198. истог закона прописане мере заштите од насиља у породици.

Имајући у виду наведено, као и утврђено чињенично стање, првостепени суд је супротно жалбеним наводима туженог, правилно закључио да је, у конкретном случају, целисходно одредити меру заштите од насиља у породици забраном туженом да се приближава тужиоцу на удаљености од два до десет метара, као и приступ на овом растојању око места становања тужиоца, с обзиром да према утврђеном чињеничном стању живе у истој кући (тужилац у сутерену, а тужени на спрату и физички су одвојени), те да је мера заштите одређена у првом ставу изреке довољна да спречи могућност понављања насиља од стране туженог, као и даље конфликте парничних странака.

Супротно жалбеним наводима туженог, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио све чињенице које су од значаја за одлуку у овој правној ствари, правилно оцењујући све изведене доказе применом одредбе члана 8. ЗПП. Супротно жалбеним наводима, првостепени суд је за оцену исказа парничних странака и сведока, те извештаја Центра за социјални рад Смедеревска Паланка од 9.6.2017. године, 26.10.2017. године, 5.12.2017. године и 11.2.2020. године, дао јасне и потпуне разлоге. У конкретном случају, насиље је извршено на начин како је то утврђено током првостепеног поступка, у односу на које утврђење је побијаном пресудом одређена мера заштите од насиља у породици прописана чланом 198. Породичног закона.

Овај суд, као и првостепени, има у виду да је према утврђеном чињеничном стању, тужени пре подношења тужбе својим понашањем угрожавао душевно и телесно здравље и спокојство тужиоца и да у току поступка није пружио доказе којима би довео у сумњу чињенице које је тужилац изнео о насилничком понашању туженог у односу на тужиоца. При томе, имало се у виду да се мером заштите одређеном у побијаној пресуди не угрожавају права туженог у вези обављања његових редовних активности свакодневног живота, већ се штити телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиоца и спречавања евентуално насилничко понашање туженог. Околност да између парничних странака постоје већ дужи временски период несугласице, не оправдава понашање туженог које је утврђено у овом поступку, а које с обзиром и на године живота тужиоца и његово здравствено стање посебно указују на његову сталну узнемиреност, те да се утврђеним понашањем туженог, поред физичког угрожава и душевно здравље и спокојство тужиоца.

Правилно је у конкретном случају, супротно жалбеним наводима туженог, примењено материјално право, с обзиром да је сврха заштитних породично-правних мера да се њиховом применом спречи поновно извршење насиља у породици, да се обезбеди нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравље и безбедност члана породице који је изложен насиљу, као и да се отклоне околности које погодују или подстичу понављање утврђеног насиља, односно извршење других видова насиља.

Из изнетих разлога, применом члана 390. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Обрадовић, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић